

Petri Lukács Ádám

ERDŐMENTŐK

Petőfi Sándorka
kalandjai

Open Books

Lódisznó és galambjáért lóra pattanó

Csengettyű szóló egyre hangosabban. Szesza fülei égnek meredtek, orrcimpái heves remegésbe kezdtek, és lelkesen csóválta a farkát, miközben feltápászkodott Lea mellől, és gazdája arcát nyaldosta.

Riziéknél voltak, és Zokniirtós társast játszottak, amely Rizi találmánya volt.

Amikor a lányok is meghallották végre a kis rézcsengő bim-bamozását, Lea örömmel ugrott fel, mert már meglehetősen unta, hogy Rizi szerint neki mindig vissza kell lépni a koszoszokni-temető kockára, Rizi pedig megadóan követte.

Átrappoltak a nagyszobán, át a hallon, és már ki is értek a fekete-fehér kockás konyhába. A konyhából kis erkély nyílt, amitől jobbra a szomszédok, Anna néni és Zsolt bácsi erkélye függött a bérházak közötti kert felett. Anna néni és Zsolt bácsi azóta ismerték Rizit, amikor még csak a mamája hasában növekedett, Leával pedig történetesen együtt jöttek fel a liften, amikor négy éve óvoda után először látogatott el Rizizhez. Mind a kettőjükkel szoros barátságot ápoltak.

A csengettyű rezgett a zsinegen. A zsinetet Anna néni és Rizimama közösen húzták fel a két kis konyhai erkély között, s lógott rajta egy apró zacskó is. A zacskóban kincseket lehet küldeni egymásnak. Most épp két ananászos Melba kocka érkezett a gyerekeknek Zsolt bácsi jóvoltából.

A lányok az ezüstpapírból kicsomagolt csokoládét tömték a szájukba, mellettük a kérincselő tekintetű Szeszával, és arról beszélgettek Anna nénivel, hogy nagy nap ez a mai, mert Zsolt bácsi egy év egy hónap és egy hét után újra lóra ül.

Zsolt bácsi ugyanis egy évvel és egy hónappal és egy héttel ezelőtt lebucskázott a lova nyergéből, és fejre esett.

Nem lett különösebb baja Zsolt bácsinak (és a lónak se szerencsére), hacsak az nem, hogy azóta minden reggel előveszi sakk-készletéből a fekete lovat, a konyhaasztal szélére állítja, és nagy erővel lelöki onnan.

– Nesze, te huncut! – kiáltja neki, és bizony, amikor Anna néni nem hallja, még azt is mondja: – Te **LÓDISZNÓ**, te **DISZNÓLÓ**, nesze!

(Első alkalommal rá is lépett a lelökött sakklovacskára, de három napig úgy fáj a talpa, hogy többé ezzel nem próbálkozott. Petőfi Sándorka meg hatalmasat kacagott, amikor meghallotta, hogy Zsolt bácsit a cudar kedvű Csillag ló ledobta, és vidoran közölte, hogy mindig is tudta, hogy a paripát csak az alföldi betyárok és huszárok tudják megülni, no meg ő, aki ha galambjánál akar teremni, nyeregbe pattan. De semmiképp sem lifttel járó, elkényelmesegett városi embernek!)

